

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 2 Φεβρουαρίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 10

Ο ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΤΟΣ

(ΓΙΑΒΑΝΕΖΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ)

Τώρα καὶ πολλὰ-πολλὰ χρόνια, τὸν παλιὸ καιρὸ, ὅταν οἱ λευκοὶ δὲν εἶχαν ἀκόμη πατήσει τὸ πόδι τους στὴν Ἰάβα, ζοῦσε στὴν κορυφὴ τοῦ Γκεντέ, τοῦ ψηλότερου βουνοῦ τοῦ τόπου, ἓνας ὠραίος τίγρης, ὁ πιὸ μεγάλος κι' ὁ πιὸ δυνατὸς τῆς ράτσας του. Ἦταν ὁ μοναχὸς ἀρέντης ὅλης τῆς περιοχῆς καὶ τόσο ἐπιδέξιός κυνηγός, ποῦ οὔτε ἐλάφι, οὔτε ζαρκά δι γλύτωνε ἀπ' τὰ δόντια του καὶ ποῦ δὲν καταδεχόταν ποτέ του νὰ τὰ βάλῃ μὲ μικρότερα ἀγρίμια. Κάθε βράδυ κατέβαινε στὴν πηγὴ τοῦ ποταμοῦ κι' ἐσθινε τὴ δίψα του.

Ἐζῆσε ἔτσι πάρα πολλὰ χρόνια δίχως νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ δίχως νὰ τὸν γνωρίζουν κι' ἐκεῖνοι. Ἡ κυρὰ τίγρινα ἢ γυναῖκα του τοῦ χάρισε τόσα παιδιά, ποῦ σὲ λίγο τὸ Γκεντέ δὲν μπορούσε πιά νὰ θρέψῃ τόσους τίγρεις σ' ἀσκήσιον λοιπὸν οἱ πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ καὶ κατέβηκαν καὶ κάτω στὸν κάμπο κι' ἀρχισαν νὰ ρίχνονται καὶ στοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ τρέμουν ὡς καὶ σὲ ἀκουσμα τῆς φωνῆς τους ἀκόμα.

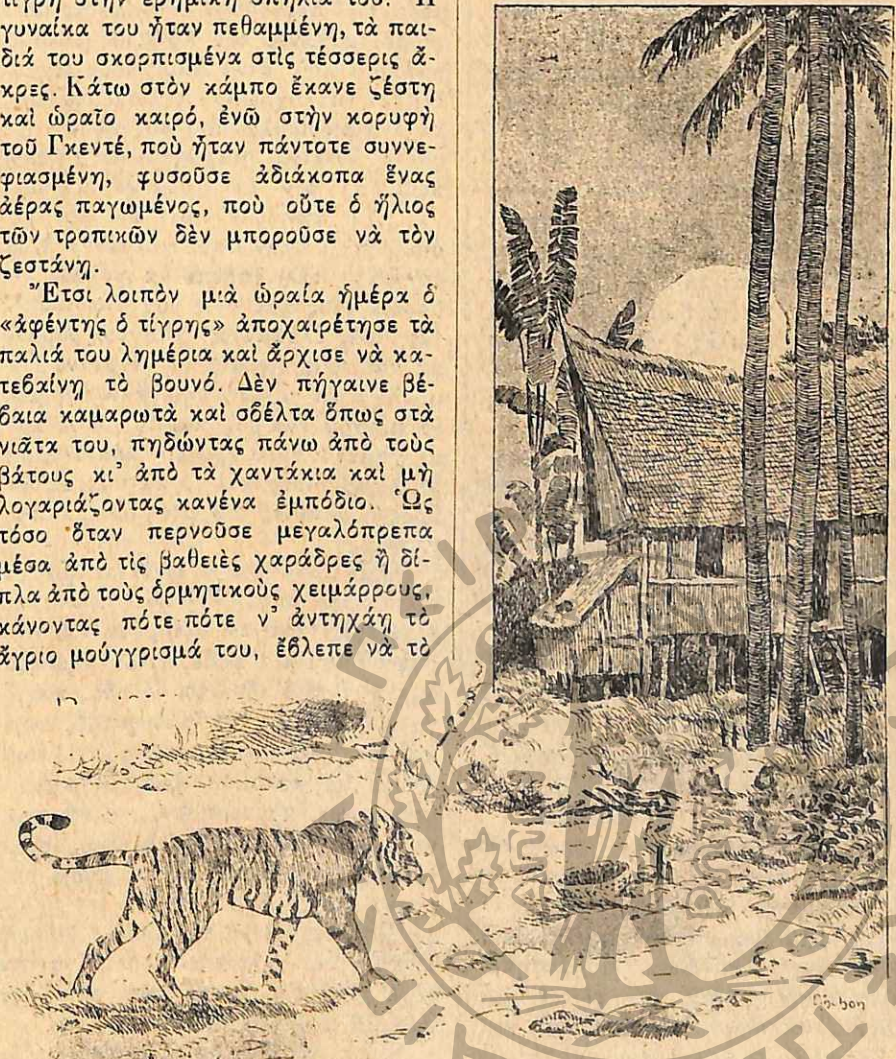
Ὁ τίγρης τοῦ Γκεντέ ἦταν κιόλας ἀρκετὰ γερασμένος, ὅταν κάποιος ἀπὸ τὰ δισέγγονά του, ποῦ σκόρπιζε τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο σὰ χωρὶς τῆς Ἰάβας, ἀνέβηκε ἐπάνω σὲ βουνὸ γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸν παπποῦ του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη του γιὰ κάποια οἰκογενειακὴ ὑπόθεσις. Ὁ γερο-βασιλιάς ἀκουσε μὲ μεγάλη περιέργεια κι' ἐνδιαφέρον ὅσα τοῦ διηγόταν ὁ δισέγγονός του. Ὅλα αὐτὰ ἦταν πράγματα καινούργια καὶ ἀγνωστα γιὰ τὸν γερο-τίγρη καὶ τόσο ἀξιοπερίεργα, ποῦ ἐνοῦσε μεγάλη διάθεσις, προτοῦ νὰ πεθάνῃ νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ βουνὸ του, καὶ νὰ τὰ ἰδῇ ἀπὸ

κοντὰ καὶ νὰ δοκιμάσῃ μιὰ φορὰ τουλάχιστον στὴ ζωὴ του, ἀνθρώπινο αἷμα γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν στ' ἀληθινὰ ἦταν τόσο γλυκὸ καὶ νόστιμο.

Τίποτε δὲν κρατοῦσε πιά τὸν γερο-τίγρη στὴν ἐρημικὴ σπηλιά του. Ἡ γυναῖκα του ἦταν πεθαμμένη, τὰ παιδιὰ του σκορπισμένα σὲς τέσσερις ἄκρες. Κάτω στὸν κάμπο ἔκανε ζέστη καὶ ὠραῖο καιρὸ, ἐνῶ στὴν κορυφὴ τοῦ Γκεντέ, ποῦ ἦταν πάντοτε συννεφιασμένη, φυσοῦσε ἀδιάκοπα ἓνας ἀέρας παγωμένος, ποῦ οὔτε ὁ ἥλιος τῶν τροπικῶν δὲν μπορούσε νὰ τὸν ζεστάνῃ.

Ἔτσι λοιπὸν μιὰ ὠραία ἡμέρα ὁ «ἀρέντης ὁ τίγρης» ἀποχαιρέτησε τὰ παλιὰ του λημέρια καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὸ βουνό. Δὲν πήγαινε βέβαια καμαρωτὰ καὶ σδέλτα ὅπως σὰ νιάτα του, πηδώντας πάνω ἀπὸ τοὺς βάτους κι' ἀπὸ τὰ χαντάκια καὶ μὴ λοχαριάζοντας κανένα ἐμπόδιο. Ὡς τόσο ὅταν περνοῦσε μεγάλοπρεπα μέσα ἀπὸ τίς βαθεῖς χαράδρες ἢ διπλα ἀπὸ τοὺς ὀρηκτικούς χειμάρρους, κάνοντας πότε πότε ν' ἀντηχάῃ τὸ ἄγριο μούγγρισμά του, ἔβλεπε νὰ τὸ

βάζουν σὰ πόδια ὅλοι οἱ μικροὶ καὶ μεγάλοι κάτοικοι τοῦ παρθένου δάσους. Μ' ἓνα χτύπημα τοῦ φοβεροῦ ποδιοῦ του ὁ ἀρχοντας τοῦ βουνοῦ, ἑάπλωνε κάτω σὲ διάβα του, τὸ ἀγρίμι ποῦ τοῦ χτυποῦσε καλύτερα σὲ μάτι καὶ χόρταινε τὴν πείνα του. Στὰ παλιὰ χρόνια σκότωνε μόνο γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ· σήμερὰ ἢ

«Ὁ τίγρης ἀντίκρισε μιὰ λάμψη ποῦ φώτιζε ἓνα ἐξοχικὸ καλύβι».
(Σελ. 110, στ. α').

ιδέα αυτή δεν τούκανε πιά καμιά ευχαρίστηση και μιὰ επιθυμία είχε μοναχά: νὰ φτάση σὲ μέρη πού ἦταν κατοικημένα ἀπὸ ἀνθρώπους.

Ἀφοῦ περπάτησε ἔτσι κάμποσα μερόνυχτα ὁ Τοῦ ν-Ρι μὰ ν, (ἐτσι λένε τὸν τίγρη στὴν Ἰάβα), ἀντίκρουσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του τὴν πλούσιο κάμπο πού ἀπλώνεται στὴ ρίζα τοῦ Γκεντέ. Μ' ὅλο πού ἦταν τίγρης στάθηκε κατμαγευμένος: «Ὡς ἐκεῖ πού ἔφθανε τὸ μάτι ἀπλώνονταν χλωροὶ ρυζόκαμποι χωρισμένοι σὲ ἀπειρα τετραγωνάκια. Καὶ μὲς στὸν καταπράσινο κάμπο οἱ κόκκινες στέγες τῶν σπιτιῶν πού ἦταν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔκοβαν τὴ μονοτονία. Παντοῦ ἦταν δέντρα ἀνθισμένα ἢ φορτωμένα μὲ καρπούς.

Ὁ ἡλιόχαρος αὐτὸς κάμπος φάνηκε σωστὸς παράδεισος στὸν ἐρημίτη τοῦ σκοτεινοῦ λόγγου, ὅπου οἱ βάτοι κι' οἱ περιπλοκάδες μπλέκονται ἀναμεταξύ τους τόσο σφιχτά, ὥστε οὔτε μιὰ ἀχτίδα ἡλίου δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τίς φυλλωσιές τῶν δένδρων.

Ὁ τελευταῖος τίγρης πού συνάντησε στὸ δρόμο του συμβόλευσε τὸν γέρο πρόπαππο νὰ εἶναι προσεκτικὸς ὅσο πλησίαζε τὰ κατοικημένα μέρη.

Γι' αὐτὸ ὁ ἄρχοντας ὁ τίγρης ἔμεινε κρυμμένος πίσω ἀπὸ κάτι χαμόκλαδα ὡς τὸ ἡλιοβασιλεμμα καὶ ὅταν βγήκε τ' ὀλόλαμπρο φεγγάρι τότε ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ τὰ πρῶτα βήματά του κατὰ τὰ πολιτισμένα μέρη. «Ἦξερε, ὅτι ὁ ἡλιος ἦταν βασιλεμένος ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Γι' αὐτὸ ἔννοιωσε μεγάλη ἐκπληξὴ ὅταν ἀντίκρουσε λίγο μακρύτερα μιὰ λάμψη πού μὲ τὸ κοκκινωπὸ της ἀντιφύγισμα ἐφώτιζε ἕνα ἐξοχικὸ καλύδι στημένο στὴ μέση τοῦ ρυζόκαμπου. Γλύστρησε μὲ προσοχὴ ἀνάμεσα στὶς πυκνὲς μπαννιὲς πού τριγύριζαν τὴν καλύβα καὶ μὲ τρία πηδημάτα βρέθηκε μπροστὰ στὴ λάμψη πού τὸν εἶχε κάνει τόσο νὰ παραξενευτῇ. Ἦταν μιὰ ζωηρὴ καὶ σπιθόβολη φωτιά ἀπὸ ξερόκλαδα, πού οἱ κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ, προτοῦ νὰ πέσουν νὰ κοιμηθοῦν, τὴν εἶχαν ἀνάψει γιὰ νὰ κρατήσουν μακριὰ ἀπ' τὴν καλύβα τους τὰ ἄγρια θηρία καὶ τὰ κουνούπια.

Ἡ νύχτα ἦταν δροσερὴ ὅπως εἶναι στὴν Ἰάβα ὅλες οἱ νύχτες κατὰ τὴν ἐποχὴ πού δὲν ρίχνει βροχές. Ὁ τίγρης πού ἐνοιώθη ἀνατριχίλες ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ παγωνιά, αἰσθάνθηκε, μάλιστα πῆγε κοντὰ στὴ φωτιά, μιὰ γλυκεῖα θαλπωρὴ νὰ ζεσταίνῃ καὶ νὰ ζωογονῇ τὰ γερασμένα καὶ ταλαιπωρημένα ἀπὸ τὴν πολυήμερη ὁδοιπορία, κορμὶ του. Μὴ βλέποντας γύρω

του τίποτε τὸ ὑποπτο, τεντώθηκε μπρὸς στὴ φωτιά, καὶ τότε εἶδε, δίπλα στὴν καλύβα δεμένες τρεῖς κατσίκες, πού κοιμόνταν μ' ὅλη τὴν ἡσυχία τους.

— Καλὰ τὴν ἔχουμε, εἶπε μέσα του ὁ τίγρης. Μόλις ζεσταθῶ λιγάκι θάβρω τὸ τραπέζι μου στρωμένο κιόλας.

Μὰ ὁ τίγρης βρῆκε τέτοιο ραχάτι δίπλα στὴ φωτιά, πού στὸ τέλος τὸν πῆρε ὁ ὕπνος καὶ κοιμήθηκε μονορούφι ὡς τὴν αὐγὴ. Οἱ κάτοικοι τῆς καλύβας κοιμόνταν κι' ἐκεῖνοι ἀμέριμνοι δίχως νὰ βάζουν ποτὲ μὲ τὸ νοῦ τους πὼς ἔ' Ἀλλάχ τοὺς εἶχε στείλει ἕνα τέτοιο φοβερὸ μουςαφίρη.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ὁ Ναϊράμ καὶ ἡ γυναίκα του ἡ Ἐνὸτ εἶχαν ἰδεῖ πὼς τὸ ρυζὶ τους εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ ξεπετάῃ μικρὲς πράσινες μυτούλες. Γι' αὐτὸ ἄφησαν τὸ σπίτι τους στὸ χωριὸ καὶ ξεσηκώθηκαν κι' ἦρθαν στὸ χωράφι τους, στὸ ἐξοχικὸ τους καλυδάκι ὅπου θὰ ἔμεναν κάμποσες μῆνες ὅπου νὰ μαζέψουν τὴ σοδειά τους. Ὁλητὴν ἡμέρα τὴν περνοῦσαν διώχνοντας πότε μὲ τροκάνες καὶ πότε μὲ μακριὰ καλάμια πού στὴν ἄκρῃ τους εἶχαν δεμένα πολύχρωμα παλιοκούρελλα, τὰ ἀπειρα πουλιὰ τοῦ ρυζιοῦ πού ὀσο κι' ἂν εἶναι μικροκαμωμένα ἦταν ἄξια, ἂν δὲν τὰ πρόσεχε κανεῖς, νὰ μὴν ἀφήσουν οὔτε ἕνα μοναχὸ σπυρὶ ρυζὶ ἐπάνω στὰ κοτσάνια. Καὶ τὸ βράδυ πάλι ἔπρεπε νὰ φυλάνε τὴ σοδειά τους ἀπὸ τοὺς νυχτοπερπατητές, τοὺς ἐλέφαντες, τ' ἄγριογούρουνα καὶ τοὺς ρινοκέρους. Ἐφτανε ἕνα μοναχὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ μεγάλα ἀγρίμια νὰ πέσῃ σ' ἕνα ρυζόκαμπο, γιὰ νὰ πᾶνε χαμένοι ἐνὸς χρόνου κόποι μέσα σὲ λίγες ὥρες καὶ νὰ καταστραφθοῦν ὅλες οἱ ἐλπίδες τοῦ φτωχοῦ καλλιεργητῆ.

Ὁ Ναϊράμ καὶ ἡ Ἐνὸτ τὰ ἤξεραν πολὺ καλὰ αὐτά. Γι' αὐτὸ ὁ ἀντρας εἶχε ἐγκαταστήσει στὴ μέση τοῦ χωραφιοῦ του μιὰ φοβερὴ τροκάνη πού ἔκανε ἕνα διαβολικὸ θόρυβο, καὶ ἡ γυναίκα ἀναθεοῦ κἀθε βράδυ μπρὸς στὴν καλύβα τους μιὰ ζωηρὴ φωτιά, πού ἔσωζε τίς κατσίκες ἀπὸ τὰ τιμπῆματα τῶν κουνουπιῶν, καὶ ἔδιωχνε κι' ὅλους τοὺς ἀνεπιθύμητους βραδυνοὺς ἐπισκέπτες, καὶ τ' ἄγριογούρουνα καὶ τ' ἄγρια θηρία.

Ὡστόσο ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ ζωηρὴ λάμψη τῶν κλαδιῶν πού καίγονταν εἶχε τραβήξει κοντὰ στὸ σπίτι τὸν βασιλιά τοῦ δάσους.

Κατὰ τὰ ξημερώματα ὅταν ἐξυπνήθη ἡ Ἐνὸτ καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἔμεινε μαρμαρωμένη ἀπὸ

τὸ φόβο της. Μπροστὰ στὴ σκάλα, τὴ μόνη σκάλα τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, βρισκόταν κουλουριασμένος κοντὰ στὶς στάχτες τῆς φωτιάς ἕνας ὑπέροχος τίγρης.

— Βοήθεια, Ἀλλάχ! Ἐφτασε ἡ τελευταία μου στιγμὴ! φώναξε ἡ Ἐνὸτ τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο της.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΤΗ ΒΟΥΛΑ

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Ἀγὰς (=ἐνωμοτάρχης) δίνοντας στὸ Ζιπτιέ του (=χωροφύλακα) ἕνα χαρτί γραμμένο, τοῦ παράγγειλε νὰ πᾶ στὸ μοναδικὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ πῇ τοῦ Σουλμάνη (τὸ χωριὸ ἦτανε τόσο μικρὸ, ὥστε κάτοικο μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ εἶχε ἕνα μονάχα) γιὰ νὰ βάλῃ τὴ βούλα του κάτω ἀπὸ τὸ χαρτί ἐκεῖνο.

Ὁ ἀναλφάβητισμὸς στὴν Ἀνατολή ἦταν τόσο, πού καθένος εἶχε τὴ βούλα του καὶ βούλωνε κάτω ἀπὸ τὰ ἔγγραφα, γιὰ νὰ μὴν ἤξερε νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή του.

Ὁ καλὸς μας ὁ Ζιπτιέ, κατὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ προϊσταμένου του, πᾶει στὸ καφενεῖο καὶ ρωτᾷ τοὺς θαμῶνες:

— Ποῖς ἀπὸ σᾶς εἶναι ὁ Σουλμάνης;

— Ἐγώ, τοῦ λέει ἐκεῖνος, πού ἔφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ὁ Ἀγὰς εἶπε νὰ πατήσης ἐδῶ τὴ βούλα σου.

— Τὴ βούλα μου; Μὰ δὲν ἔχω. — Δὲν ἔχεις βούλα; Πὼς γίνεται νὰ σὲ λένε Σουλμάνη καὶ νὰ μὴν ἔχῃς βούλα;

— Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔχω:

Ἐνας ἄλλος θαμῶνας τοῦ καφενεῖου ἀκούοντας αὐτὴ τὴ λογοτριβή, εἶπε:

— Ἐγὼ ἔχω μιὰ βούλα, κάνει αὐτὴ;

— Τί λές, παλληκάρη μου, τοῦ λέει ὁ Ζιπτιές ἐνθουσιασμένος, ἐσὺ εἶσαι πού ἔχεις τὴ βούλα; ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ Σουλμάνης. Ἐλα, πάτα ἐδῶ τὴ βούλα σου. Μου χι οὐρ κι οὐν τὲ-ισά, Σουλμάν ὁ (=ὅποιος ἔχει τὴ βούλα ἐκεῖνος εἶναι ὁ Σουλμάνης).

Ὁ χωρικὸς ἔδωσε τὴ βούλα στὸ Ζιπτιέ, ἐκεῖνος ἀναψε ἕνα σπέρτο, μουντζούρωσε τὴ βούλα στὴν καπνιά του, ἔγλειψε λίγο τὸ κάτω μέρος τοῦ χαρτιοῦ καὶ πάτησε ἀπάνου τὴν... ξένη βούλα.

Ἀπὸ τότε ἡ φράση του ἔμεινε τούρκικη παροιμία: «Μουχιούρ κιμντὲ-ισά, Σουλμάν ὁ».

† Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΛΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΕΖΟΥΡΙΑ

Δυὸ φτωχονοικοκυραῖοι, καλοὶ φίλοι καὶ γειτόνοι συμφώνησαν νὰ πᾶνε ἀποστολικά στὸ πανηγύρι μιὰς πολιτείας, πού ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ τους τρεῖς ὥρες δρόμο μὲ τὸ ζῶο.

Ἐκεῖ, μὲ τὰ λεφτὰ πού εἶχαν ἀπὸ οἰκονομίες, θάγοράζανε φορέματα καὶ παπούτσια γιὰ τίς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιὰ τους.

Ἐκινώντας, μὲ τὸ ταξάρι τους κρεμασμένο στὸν ὦμο τους, πέρασαν ἀπὸ τὸν καλαμιῶνα πού ἦταν στὴν ἄκρῃ τοῦ χωριοῦ τους, κι' ἔκοψαν δυὸ καλάμια νὰ τᾶχουν γιὰ ραβδιά.

Μὰ σὲ λίγο, γιὰ νὰ τοὺς περνᾶῃ ἡ ὥρα ἢ γιὰ νὰ κάμουν ἕν' ἀστεῖο, τὰ καθάλλησαν, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ πού παίζοντας τὰ κάνουν ἄλογα.

Ὅταν μπῆκαν στὴ μεγάλη δημοσία, εἶδαν νὰ τοὺς προσπερνοῦν πολλοί, πού πήγαιναν στὸ ἴδιο πανηγύρι, καθάλλα, ἄλλοι σ' ἄλογα, ἄλλοι σὲ μουλάρια, ἄλλοι σὲ γαϊδούρια, κι' ἄλλοι μὲ ἀμάξια, σοῦστες καὶ κάρρα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ ἕνας σύντροφος, καθὼς ἔβλεπε τόσοι καὶ τόσοι καθαλλάρηδες, ἐνῶ οἱ δυὸ τους πεζοποροῦσαν, παραπονέθηκε στὸν ἄλλο, πού δὲν εἶχαν κι' αὐτοὶ ἕνα δικό τους ζῶο νὰ πᾶνε καθάλλα ὅπως τοῖς ἄλλοι. Καὶ κείνος χαμογελώντας τοῦ ἀπάντησε:

— Μὴ παραπονιέσαι, φίλε μου! ἐμεῖς, δόξα νάχῃ ὁ Θεός, ἔχουμε τὸ καλάμι μας γιὰ κοῖτα ὅμως καὶ τὴν πεζουρία πούρχειται πίσω μας... κι' αὐτὴ δὲν ἔχει οὔτε καλάμι!!!

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Γύρω ἀπ' τὴν πύρα τῆς φωτιάς τὰ χέρια μου ν' ἀπλώνω
Καὶ στὸ τικ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ
πού μοῦ μετράει τὸ χρόνο
Νὰ κάθουμαι νὰ σκέφτομαι,
στὴν ὥρα αὐτὴ τὴν κρύα,
Ὅλους αὐτοὺς πού ζοῦν στὴ Δυστυχία,
τοὺς ἔρημους π' ἀπόμειναν
θλιμμένοι καὶ μονάχοι
Δέντρα γυμνά μέσ' στῶν βουνῶν τῇ
[ράχη]
Κι' αὐτῶν π' ὀλημερίς τὸ δάκρυ τρέχει
Σὰν τὴ βροχὴ πού στερεμὸ δὲν ἔχει.
Ὅσους ξεχάστηκαν σὲ κάποιο μνημα,
Ὅσους παλεύουνε μὲ τ' ἄγριο κῆμα
Μὲ τὰ στοιχεῖα τ' ἀνθρώπινα καὶ θεία,
Ὅσους ζητοῦν καὶ δὲν εὐρίσκουν ἡρε-
[μία]
Κι' αὐτοὺς πού μέσ' στῆς θύελλας τῇ
[δίλνῃ]
Κρύβουνε σ' ἕνα γέλιο τὴν Ὀδύνη!...

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

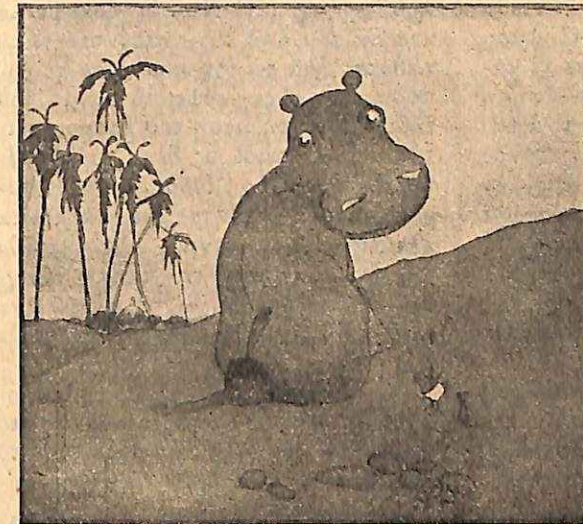

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΦΛΩΡΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ι'.

Κοιμήθηκαν λαμπρὰ κι' οἱ τρεῖς. Ὁ Ἀρουραῖος εἶχε χωθεῖ στὸ κενὸ πού ἄφιναν τὰ μπροστινὰ πόδια τοῦ Ἱπποπόταμου. Ὁ Φλώρος εἶχε καθίσει στὸ κεφάλι του κι' εἶχε σκεπάσει τὸ δικό του κεφαλάκι μὲ τὴ

φερουγίτσα του, ὅπως κάνουν ὅταν κοιμούνται τὰ πουλιὰ καὶ νομίζεις πὼς εἶναι ἀκέφαλα.

Τὸ πρωί, ἅμα ξύπνησαν διηγῆθησαν τὰ ὄνειρά τους. Ὁ Φλώρος εἶχε εἶδεῖ πὼς ὁ κύρ-λέοντας γλύτωσε κολυμπώντας, μὰ ὁ κύρ-Ἱπποπόταμος, λέει, ξαναφερόνιστ' ἔχει καὶ τὸν ἔστειλε ταξίδι στὸν ἀέρα τόσο ψηλὰ καὶ μακριὰ, ὥστε δὲν τὸν εἶδαν νὰ ξαναπέφτῃ. Ὁ Ἀρουραῖος εἶχε ἰδεῖ πὼς τοὺς ἔπιασαν πάλι αἰχμάλωτους οἱ ἄγριοι, τοὺς δίκασαν γιὰ κατὰ-

σκοπους καὶ τοὺς καταδίκασαν σὲ θάνατο. Μὰ τὴ στιγμὴ πού ἐτοιμάζονταν νὰ τοὺς τουφεκίσουν—εἶχαν, λέει, καὶ τουφέκια—ἔτρεξε ὁ κύρ-Ἱπποπόταμος, σάρωσε τοὺς Ἀραπάδες καὶ γλύτωσε πάλι τοὺς δυὸ μικροὺς μας φίλους.

Ὁ κύρ-Ἱπποπόταμος, καθιστὸς χάμω, χαμογελοῦσε ἀγαθώτατα ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ ὄνειρα, μὰ δὲν ἔλεγε τίποτα. Κι' ὁ Φλώρος τὸν ρώτησε:

— Σεῖς, μεγάλε μας φίλε, δὲν εἶδατε κανένα ὄνειρο;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἱπποπόταμος. Δηλαδή εἶδα ἕνα, πολὺ περίεργο κι' ἀστεῖο, μὰ δὲν τὸ θυμοῦμαι πιά νὰ σᾶς τὸ διηγθῶ.

— Τί κοῖμα! εἶπαν ὁ Φλώρος κι' ὁ Ἀρουραῖος. Θὰ γελοῦσαμε.

Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ κύρ-Ἱπποπόταμος, ἄλλη φορά. Τώρα ἂς πᾶρουμε τὸ πρόγευμά μας.

Ἀφοῦ προγευμάτισαν μὲ ὅ,τι βρῆκαν, ἄρχισαν νὰ χτίζουν τίς καλύβες τους.

Ὁ κύρ-Ἱπποπόταμος, μὲ τὴ βοήθεια τῶν μικρῶν του φίλων, ἔχτισε πρῶτα μιὰ μεγάλη κι' ὠραία γιὰ τὸν ἑαυτό του, κι' ἔπειτα, ἔκεί-κοντά, μιὰ μικροῦλα καὶ κομψή, γιὰ τὸ Φλώρο καὶ τὸν Ἀρουραῖο. Ὡς τὸ μεσημέρι, οἱ δυὸ καλύβες ἦταν ἐτοιμές, κι' ὅλοι χαίρονταν πού θὰ εἶχαν στὸ ἑξῆς ἄσυλο καὶ στέγη γιὰ τὴ νύχτα, μὰ καμιά φορά καὶ γιὰ τὴν ἡμέρα... Ἡ μικρὴ καλύβα εἶχε μόνον πόρτα. Ἡ μεγάλη ὅμως εἶχε καὶ πόρτα, εἶχε κι' ἕνα παράθυρο ψηλά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕΣ DUPUIS

— Συνέχει από το προηγούμενο —

Κι' υπήρχαν πολλοί λόγοι γι' αυτό. Πρώτα απ' όλα οι γλωσσίτσες δεν ήσυχάζαν ποτέ κι' έτσι τα ψάρια έπαιρναν μύρωδιά πώς ο έχθρος βρισκόταν εκεί κοντά τους. Έστερα όταν τύχαινε να τσιμπήσει το ψάρι, ο μικρός ψαράς που κρατούσε το καλάμι δεν είχε την υπομονή ν' αφήσει πρώτα το ψάρι να καταπιεί τ' αγκίστρι κι' ύστερο να τραδήξει τέλος τα παιδιά δεν είχαν ιδέα από την τέχνη της ψαρικής, και αν καμιά φορά κανένα χαζόψαρο έπιανε το δόλωμα, οι μικροί ψαράδες το άφηναν να τ'ο φάει με την ήσυχία του και πολλές φορές δεν έπαιρναν είδηση.

Μια μέρα τα παιδιά, βλέποντας τον Καντούρ να στέκεται κι' αυτός κοντά στο νερό και να τους κοιτάζει, του έδωσαν γι' άστείο ένα καλάμι. Ο έλέφας έπιανε το καλάμι με την προσοκίδα του, μα βρισκόταν σ' άπορία τί να τ'ο κάνει. Τότε ο Φραγκίσκος κάθισε κοντά του και με μια σδέλτη κίνηση πέταξε την όρμιά του στο νερό. Ο Καντούρ τον παρατήρησε με προσοχή κι' ύστερα μιμήθηκε το κίνημά του. Αλλά ή όρμιά ήταν πολύ κοντή για ένα τόσο ψηλόσωμο ψαρά σαν τον Καντούρ κι' έμενε κρεμασμένη στον άέρα ένα μέτρο ψηλά απ' το νερό.

Ο Μπεκήρ, ο μαύρος σκλάβος που συνώδευε πάντα τα παιδιά στους περιπάτους τους, διόρθωσε άμέσως αυτή την έλλειψη. Έκοψε ένα κλαρί από δέντρο, άνάλογο με το μπότι του πρωτότυπου ψαρά και μ' ένα σπάγγο που έβγαλε απ' την τσέπη του το στερέωσε στο καλάμι και το ξανάβαλε πάλι στο χέρι—δηλαδή στην προσοκίδα του έλέφαντα... Λίγες ήμέρες αργότερα ο Καντούρ ήταν ο καλύτερος ψαράς της παρέας!

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Θ'.

Κι' άλλες γκαρζμπες

Ένα πρωί τα παιδιά είχαν βγει περίπατο σ' ένα δάσος κοντά στο Ποντισέρι συνωδευμένα απ' τον Μπεκήρ κι' απ' τον Καντούρ που τον οδηγούσε ο Ντάρλι. Με τη σειρά τους τα παιδιά ανέβαιναν στη ράχη του έλέφαντα και ξεκουράζονταν για ένα μικρό διάστημα ενώ τ' άλλα έτρεχαν έδω κι' εκεί κόβοντας λουλούδια και μαζεύοντας φρούτα.

Στο γυρισμό πήραν έν' άλλο δρόμο συντομώτερο. Τα παιδιά κουρασμένα κάπως χασομερούσαν, ενώ ο

Καντούρ με τους επιδάτες του πήγαινε μπροστά.

Έξαφνα ο έλέφαντας σ' ένα στρίψιμο του δρόμου στάθηκε ξαφνικά και δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να προχωρήσει. Ο Ντάρλι έσκυψε το κεφάλι του από τη «χαχούνα» όπου καθόταν, για να ιδεί ποιά ήταν το εμπόδιο που είχε κόψει το δρόμο του έλέφαντα. Στη μέση του δρόμου κοιτόταν ένα παιδί ως δέκα ετών. Ήταν ένας μικρός Ινδός, κουρελοντυμένος κπλ άναίσθητος με τα μάτια κλειστά, ίδιος νεκρός. Στο κεφάλι του ήταν μια μεγάλη πληγή άνοιγμένη και γύρω γύρω το αίμα είχε πτήσει κι' είχε κολλήσει στα μαλλιά του.

Ο Μπεκήρ που είχε φθάσει σ' αυτό το διάστημα, έτρεξε κοντά στο παιδί και γονατίζοντας δίπλα του το άνασκήκωσε. Μα εκείνο έμενε άναίσθητο και με τα μάτια κλειστά.

— Πεθαμένος είναι; Έκανε με φρίκη ο μικρός Ζουάν από τη χάρυντα όπου ήταν καθισμένος.

— Όχι. Δεν είναι πεθαμένος, είπε ο Μπεκήρ. Μα πεθάνη σίγουρα αν αφήσουμε έδω.

— Πρέπει να τον πάρουμε μαζί μας, είπε ο Φραγκίσκος.

Πραγματικά έπρεπε να τον πάρουν μαζί τους. Κι' έτσι, ο μικρός πληγωμένος, που για μια στιγμή είχε άνοιξει τα μάτια του κι' ύστερα τ'α ξανάκλεισε άμέσως, άνεβάστηκε όχι χωρίς δυσκολία, στο λαιμό του Καντούρ, στη θέση που καθόταν πριν ο Ντάρλι, κι' αυτός ο ίδιος κατέβηκε κι' έξακολούθησε το δρόμο του πεζός, στο πλάι του Μπεκήρ.

Μόλις έφθασαν στο παλάτι ο μαύρος πήρε τον πληγωμένο και τον παράδωσε στα χέρια της Χλόης, της έμπιστης σκλάβας της πριγκίπισσας Ιωάννας, που ήταν οδηγημένη για όλα όσα έπρεπε να κάνει σ'ε παρόμοια περίπτωση, γιατί ή κυρία της της είχε δηλώσει πως πάντοτε, όποιοςδήποτε κι' αν ήταν κι' είχε άνάγκη από ιατρική περίθαλψη, θά έβρισκε βοήθεια και περιποίηση στο παλάτι του διοικητή.

Έτσι ή γριά Χλόη με μεγάλη προθυμία έτρεξε να περιποιηθή τον πληγωμένο που της έφεραν και μόλις τον εξέτασε πιστοποίησε πως ή λιποθυμία του δεν είχε άλλη άφορμή παρά το πολύ αίμα που είχε χάσει.

Έπλυνε λοιπόν πρώτα την πλη-

γή με προσοχή κι' ύστερα της έβαλε επάνω μια κομπρέσσα με δροσερό νερό, που σύμφωνα με την γέριχη πείρα της ήταν το καλύτερο για τρσόφι σ'ε τέτοιες περιπτώσεις. Έδεσε το κεφάλι του παιδιού μ' ένα λευκό επίδεσμο κι' ύστερα άρχισε να τ'ο γδύνει για να τ'ο βάλει να ξαπλώσει στο κρεβάτι που είχε στρωμένο κι' έτοιμο σ' ένα από τα παρρητήματα του παλατιού, που προσωρίζονταν για τους φτωχούς μουσαφιέρους.

Καθώς όμως έβγαζε το ρούχο που σέπαζε το στήθος και τα μπράτσα του παιδιού, έβαλε έκπληκτη μια φωνή. Άνασκήκωσε τον μικρόν για να κοιτάξει την πλάτη του κι' έβαλε δεύτερη φωνή και τέλος ή έκπληξή της δεν είχε όρια όταν έβγαλε και το μακρύ και φαρδύ παντελόνι που συμπλήρωνε το ντύσιμο του παιδιού.

Ο μικρός είχε μισανόξει τα μάτια του κάμποσες φορές σ' ένα αυτό το διάστημα μα χωρίς να πη μια λέξη. Βογγούσε μόνο πότε-πότε. Φαινόταν καθαρά πως δεν είχε άκόμενη όλης του τις αισθήσεις και δεν καταλάβαινε τί γινόταν γύρω του. Η Χλόη τον έχωσε βιαστικά στο κρεβάτι, τον σέπασε καλά κι' ύστερα καταταραγμένη έτρεξε να βρή την πριγκίπισσα Ιωάννα.

Κυρία μου, ποτέ δεν θάβαζε μυαλό της, τι μούτυρε! φώναξε ή αγαθή μαύρη υψώνοντας τα μάτια της στον ουρανό σαν να ήθελε να τον πάρη μάρτυρα.

Μπορεί, περιμένω όμως πρώτα να μου τ'ο πης έσύ, άπάντησε ή πριγκίπισσα Ιωάννα, που από καιρό ήταν συνειθισμένη σ' αυτές τις έκδηλώσεις της πιστής της υπηρέτριας.

— Ό, όχι, ποτέ δεν θά έβαζε με το νου της, κυρία μου, έκανε πάλι ή Χλόη. Μικρό άγοράκι...

— Ποιό μικρό άγοράκι;

— Μικρό άγοράκι που ο Μπεκήρ, που τα παιδιά... στον περίπατο... όταν γύριζαν από τον περίπατο... ώ, δίχως άλλο κυρία μου δεν θά έβαζε ποτέ με το νου της...

— Έξηγήσου καθαρώτερα, καλή μου Χλόη.

— Παιδιά μαζί με Μπεκήρ βρήκαν στο δρόμο μικρό άγοράκι με τρύπα στο κεφάλι. Μπεκήρ έφερε έδω.

— Ε, λοιπόν; Τό περιποιήθηκες;

— Και βέβαια το περιποιήθηκες. Η κυρία είπε Χλόη: Πάντα περιποιέσαι άρρωστο που έρχεται. Εγώ έπλυνες τρύπα, έβαλες κομπρέσσα, ξάπλωσες κρεβάτι, έδωσες πιή. Μα ή κυρία μου ποτέ δεν έβαζε μυαλό

της τί βρήκες εγώ επάνω στο παιδί. Η κυρία Ντυπλεϊξ δεν έδωσε καμιά άπάντηση. Ήξερε πως ο καλύτερος τρόπος για να σταματήσει ο χείμαρρος ήταν να τον αφήσει να τρέξει.

— Λοιπόν, έκανε ή άραπίνα, το παιδί έχεις κι' αυτό πουλι στα χέρια του.

— Πουλί;

— Ναι, ένα πουλι ίδιο μ' αυτό που έχεις Ντάρλι.

— Ένα ίδιο πουλί! είπε ή πριγκίπισσα Ιωάννα μ' έκπληξη.

— Ναι, ναι, ίδιο κι' άπαράλλακτο.

Κι' όχι μόνο στα χέρια του! Έχεις και στην πλάτη του.

— Κι' είναι ίδιο;

— Ναι κι' αυτό ίδιο!

— Περιέργη σύμπτωση, έκανε σκεπτική ή κυρία Ντυπλεϊξ. Κι' αυτό μονάχα έχεις να μου πης:

— Το παιδί έχει άκόμενη ίδια πουλιά και στα πόδια, ένα στο κάθε γόνατο, όπως και ο μικρός Κατρά.

— Αυτό στήληθεια είναι κάπως παράξενο, είπε ή πριγκίπισσα Ιωάννα. Αφού όμως έμεινε σκεπτική για λίγα λεπτά ύστερα πρόσθεσε: — Ό, τόσο δεν βλέπω το λόγο γιατί να μ'ας φαίνεται αυτό το πράγμα τόσο παράξενο. Άλλοτε ο στιγματισμός ήταν πολύ συνειθισμένος στις Ινδίες και πολλοί Ινδοί ζωγραφίζουν και σήμερα άκόμενη διάφορα σχέδια επάνω στο σώμα των παιδιών τους.

— Ναι, μα όχι αυτό το πουλί.

— Σ' αυτό έχεις δίκιο.

— Κι' ύστερα, ίδια; Ίδια κι' άπαράλλακτα! Σαν άδελφια!

— Σαν άδελφια! φώναξε ή κυρία Ντυπλεϊξ. — Όστε μοιάζουν και τα παιδιά μεταξύ τους;

— Παναγία Δέσποινα! Όχι, δεν

μοιάζουν καθόλου. Μικρός Κατρά όραίο σαν άγγελος. Άλλο παιδί, άσχημο σαν διάβολος.

— Τότε λοιπόν, καλή μου Χλόη, γιατί καλά και σώνει πρέπει αυτά τα δυο παιδιά να είναι άδελφια; Όλα αυτά δεν είναι παρά σύμπτωση. (Άκολουθεϊ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΟΥΛΗ

BONNARD

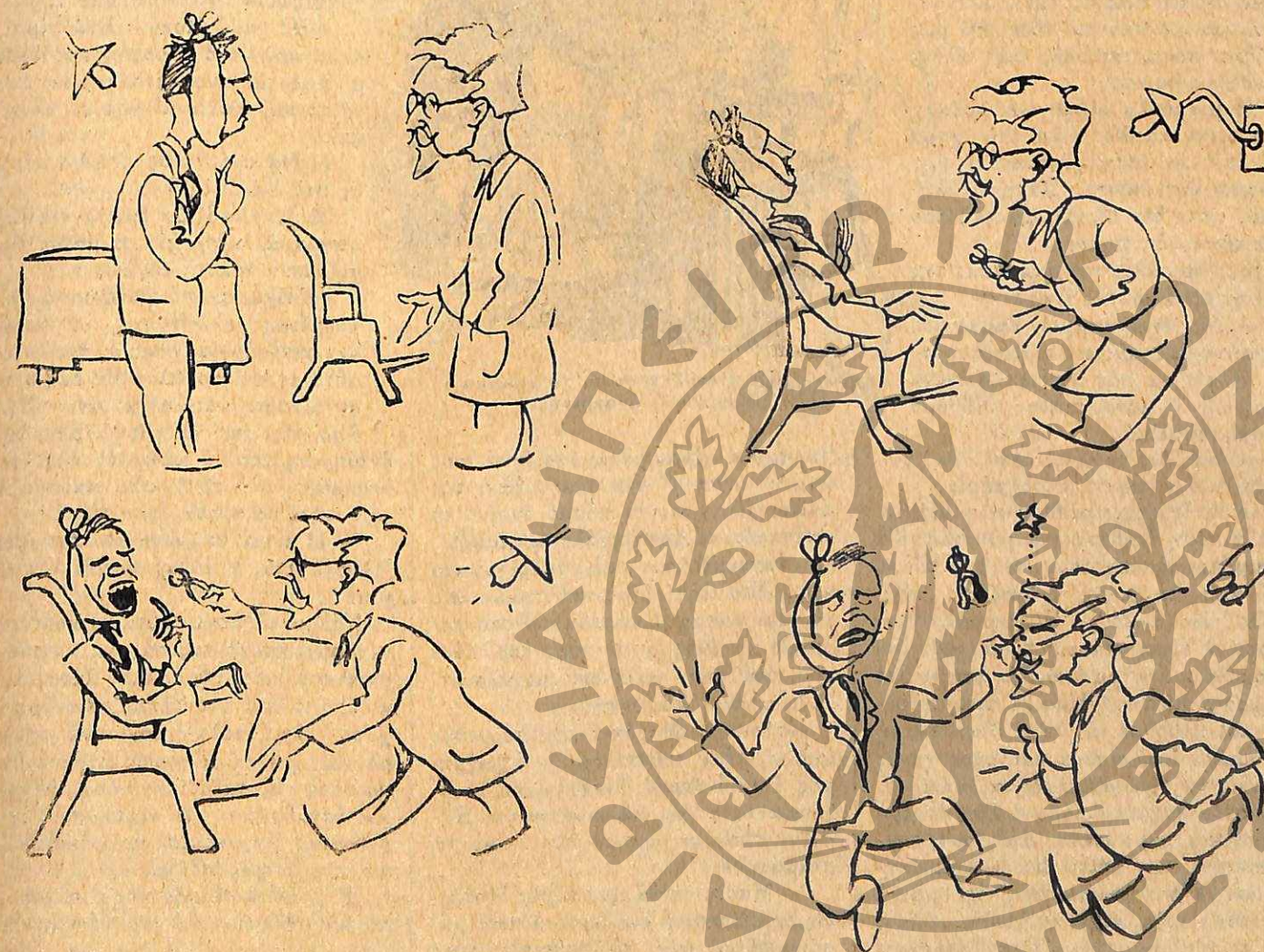
Ο ΦΤΩΧΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ

Ένας στον κόσμο δύστυχος κι' απ' όλα στερημένος, Είχ' ένα σκύλο σύντροφο του πόνου του ο καϊμένος. Και κάποιος τον έρώτησε: — Τόν σκύλο τί τον κάνεις; άφού στερείσαι τ'ο ψωμί... Κάλιο να τόν ξεκάνης. — Μ' αυτός βαθειά στενάχοντας τ'ο άπάντησε με λύπη: — Μα ποιός λοιπόν θά μ' αγαπά, κι' ο σκύλος σ'άν μου λείπει;

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΟΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Ίδε προηγούμενον φύλλον, σελ. 106]

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΕΞΗ ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Λομποδίας — Μεγάλη Τάξις, Α' Βραβείον

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ήταν ένα μελωδικό νανούρισμα. Η φωνή της ήταν γλυκειά και δροσερή κι' έβγαине χωρίς καμιά προσπάθεια. Τραγουδούσε άβίαστα όπως κελαιδοῦν τὰ πουλιά και τὸ φυσικὸ αὐτὸ χάρισμα ἔδειχνε ἀκόμη καλύτερα τὴ χάρη τοῦ μικροῦ τραγουδιοῦ.

Ἡ τελευταία νότα ἔδωσε μέσα σὲ μιὰ θύελλα ἀπὸ χειροκροτήματα. Κι' ἔξαφνα μὲ ἀγαλλίαση, εἶδε ἡ Μαρία-Ρόζα τὴ μαρκήσια νὰ σηκώ- νεται και μὲ τὸ χέρι της νὰ ἐπι- βάλλῃ σιωπὴ.

— Ἀγαπημένο μου παιδί, εἶπε ἡ ἡλικιωμένη κυρία, τὸ τάλαντό σου αὐτὸ ποὺ μᾶς φανεῖται σή- μερα, εἶναι γιὰ μένα μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες χαρὲς τῆς σημερινῆς γιορτῆς μου. Μόνο εἶσαι πολὺ ἀξιο- κατάκριτη ποὺ δὲν μᾶς τὸ φανέ- ρωσες πρωτότερα. Γι' αὐτὸ τὸ λό- γο θὰ σοῦ βάλω μιὰ τιμωρία, ποὺ εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ τὴν ἐγκρίνουν ὅλοι ὅσοι βρίσκονται ἐδῶ: Θὰ μᾶς παίξῃς τώρα ἀμέσως κι' ἄλλες συνθέσεις σου.

Ἡ μικρούλα εἶχε γίνει ροδαλὴ σὰν τριαντάφυλλο, ἀπ' τὴ χαρὰ κι' ἀπ' τὴν υπερηφάνεια. Ἡ συγ- κίνηση τὴν ἐπνίγε. Ὅχι, σιγῇ- θεια, ποτὲ δὲν θὰ τὴ φανταζόταν μιὰ τέτοια ἐπιτυχία...

Κάθισε πάλι στὸ σκαμνάκι της και χαμογελώντας εἶπε:

— Δὲν ἔχω καμμιὰ δυσκολία, ἂν αὐτὸ σᾶς κάνει εὐχαρίστηση. Τί θέλετε νὰ σᾶς παίξω: Κανένα τραγουδι ἢ μόνο πιάνο; Εὐθυμο ἢ μελαγχολικό;

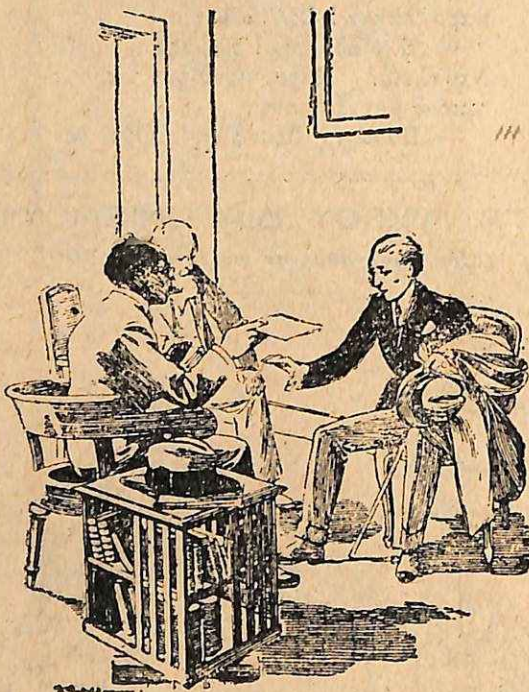
— Κι' ἀπὸ τὰ δύο! Ἀπ' ὅλα! φώ- ναξε ἀπὸ κάτω τὸ ἀκροατήριον.

Ποτὲ δὲν εἶχε αἰσθανθεῖ ἡ Μαρία- Ρόζα τὴν διάθεσιν γιὰ μουσική. Τὰ κομμάτια διαδέχονταν τὸ ἓνα τᾶλλο κι' ἀπὸ κάτω τῆς φώναζαν: «Κι' ἄλλο! Κι' ἄλλο!» Ἡ μικρούλα πια- νίστρια εἶχε πάρει φόρα και δὲν ἔνοιωθε πιά καμμιὰ δειλία μπρὸς στὸ ἀκροατήριό της. Ἐπαιξε, τραγουδοῦ- σε και μεθοῦσε μὲ τὴν ἴδια της τὴ μουσική. Καί ἡ ὥρα περνοῦσε χωρίς κανεὶς νὰ τὴν καταλάβῃ κι' ἐκεῖ κά- τω στὸν μεγάλο δρόμο ὁ Γκὺ ἔτρεχε βιαστικὸς και κανέναν ἀπ' ὅσους βρί- σκονταν στὸ σπῆτι δὲν θὰ παρατη- ροῦσε τὴν ἀπουσία του. Ἡ μικρὴ μάγισσα τοὺς εἶχε γοητεύσει ὅλους μὲ τὸ παίξιμό της. Ὅταν τέλειωσε ἔγινε γιὰ μιὰ στιγμή σιωπὴ—κι' ὕ- στερα τὰ χειροκροτήματα ἔκαναν νὰ

σειστή γιὰ ὥρα δλόκληρη τὸ σπῆτι.

Ἡ Μαρία Ρόζα σηκώθηκε παρα- ζαλισμένη. Στάθηκε μπρὸς τὸ πιάνο και μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα κάτω ἀπ' τὰ φῶτα ποὺ τὴν θάμπωναν ἄρχισε νὰ υποκλίνεται χαμογελαστή. Ἐ- ξαφνα παρὰ λίγο νὰ βάλῃ μιὰ φωνὴ ἀπ' τὴ χαρὰ της: Στὸ βάθος τῆς σάλας, ἀνάμεσα στὸν Πέτρο και στὸν Ἀμωρύ, στεκόταν γελαστός ὁ Γκὺ!

Μὲ τί χαρὰ και κέφι πιάστηκε στὸ χορὸ ποὺ θὰ ἔκλεινε τὴ γιορτὴ.

«— Τὸ γνωρίζετε αὐτὸ τὸ γράμμα; ρώτησε ὁ ἀνακριτής».

Τὰ παιδιά εἶχαν βάλει κάτι δικὰ τους ἀστεία λόγια σ' ἓνα τραγουδάκι τῆς μόδας ποὺ χαλοῦσε κόσμο ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι κι' ὅλοι μεγάλοι και μικροί, τὸ τραγουδοῦσαν μὲ ἀπερίγραπτο κέφι. Στὸ τέλος ὅλοι πιάστηκαν ἀπὸ τὸ χέρι και ἀφοῦ κατέβηκαν στὸ πε- ριβόλι κι' ἔκαναν τὸ γύρο τοῦ πύρ- γου, ἀνέβηκαν πάλι στὸ μεγάλο σα- λόνι κι' ἐκεῖ διαλύθηκαν.

Καθὼς ἡ Μαρία-Ρόζα περνοῦσε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, ὁ ζωγρά- φος Λουὶ Κλεμάν, ἓνας παλιός, οἰκο- γενειακὸς φίλος τοῦ κυρίου ντὲ Να- βάιγ, στάθηκε ἐμπρὸς της και τὴ σταμάτησε.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, δεσποι- νίς, τὴ ρώτησε μ' ἓνα ὕφος κάπως μυστηριώδες, πὼς τὸ βρίσκετε αὐτὸ ἐδῶ;

«Αὐτὸ ἐδῶ» ἦταν ἓνα λεύκωμα

ζωγραφικῆς, γυρισμένο σὲ μιὰ ὀρι- σμένη σελίδα. Τὸ κοριτσάκι τὸ πήρε στὰ χέρια του, τὸ κοίταξε κι' ἔβαλε μιὰ χαρούμενη κι' ἐκπληκτικὴ φωνή:

— Καλὲ εἶμαι ἐγὼ!

Τὸ σχέδιο καμωμένο μὲ κραγιόνι παράστανε σιγῇ-θεια τὴ Μαρία-Ρό- ζα, σκιτισαρισμένη τὴν ὥρα ποὺ τρα- γουδοῦσε. Ἦταν ἴδια κι' ἀπαράλλα- κτη μὲ τὰ μεγάλα μάτια της, τὸν λυγρὸ λαϊμό της, τὸν χρυσὸν ὄγκο τῶν μαλλιών της, τὸ κεντημένο φό- ρεμά της. Μόνο ἀντὶ γιὰ τὸ πιάνο, ὅ- που ἔπαιζαν τὰ δάχτυλα της ἦταν ζωγραφισμένο ἓνα ἀρμόνιο και ὁ τοί- χος στὸ βάθος ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ δάφνες. Στὰ πόδια της ἦταν σκορ- πισμένα τριαντάφυλλα και κλαδιά ἀπὸ φοινικιὲς και γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι της σχηματιζόταν ἓνας φωτιστέφανος. Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο σκίτσο ὁ ζωγράφος εἶχε χαράξει τίς ἀπλὲς λέξεις:

SANCTA CECILIA

— Λοιπὸν σᾶς ἀρέσει; ρώτησε πάλι ὁ ζωγράφος τὴ μικρούλα, βλέποντας τὸ θαυμασμὸ ποὺ ζω- γραφίζονταν στὸ πρόσωπό της.

— Ὁ, ναί! Πολύ! Ἐγὼ εἶμαι, ἀλλὰ πολὺ πιδ ὁμορφῇ, πρόσθεσε μ' ἀφέλεια τὸ κοριτσάκι, κι' αὐ- τὸ τὸ πορτραῖτό μ' ἀρέσει πολὺ- πολὺ.

— Θὰ σᾶς ἀρεσε νὰ φιγουράρι- ζε στὸ Σαλόνι; (*)

Ἡ Μαρία-Ρόζα ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή ἀλλαλή, μὲ τὰ μάτια της μιλοῦσαν ἀρκετὰ εὐγλωττα.

— Ἐχω σκοπὸ, συνέχισε ὁ ἡλι- κιωμένος καλλιτέχνης, νὰ κάνω ἓνα καινούργιο πίνακα ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ σκίτσο. Δὲν θὰ δείξω τὸ σχεδιάσμα αὐτὸ σὲ κανέναν ἄλλο ἀπὸ σᾶς γιὰ νὰ μὴ χαλάσω τὴν ἐντύπωση ποὺ θὰ κάνῃ τὸ ἔργο τε- λειωμένο. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ μὴν πῆτε σὲ κανένα τίποτε.

— Ὁ κύριε, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου. Ὁ Θεὸς μοῦ, τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶ- μαι.

Και μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὸ κοριτσά- κι ἔφυγε τρέχοντας σὰν νὰ πετοῦσε, γιὰ τὸ βάθος τῆς σάλας ἀκούγονταν κιόλας τὸ πιάνο ποὺ ἔπαιζε ἓνα ζωηρὸ χορὸ. Ὁληθνεολαία ἄρχισε νὰ χορεύῃ μὲ κέφι, μὰ κι' οἱ γονεῖς παρασύρθη- καν στὸ τέλος ἀπὸ τὴν τόση εὐθυμία και ξαναβρῆκαν τὰ νιάτα τους χο- ρεύοντας τὰ ὠραία μελωδικὰ βάλς και τίς ζωηρὰς πόλκες.

Ἡ βραδυὰ πέρασε γοργὰ σὰν ὄνει- ρο και τέλειωσε μιὰ μιὰ ἐξωφρενικῇ

(*) Ἡ διεθνὴς ἐκθεσὴ ζωγραφικῆς ποὺ γίνεταί κάθε χρόνο στὸ Παρίσι. — Σ. τ. Μ.

καδρίλλια ποὺ τὴ διηθύνουν ἡ Μα- ρία Ρόζα και ὁ Γκὺ.

Ήταν ἡ ὥρα δύο τὸ πρωτὶ δταν ἀνέβηκε ἡ Μαρία Ρόζα στὴν κάμα- ρά της, μὲ τὰ μαλλιά της ἀνάκατα, τὸ φόρεμά της στραπατσαρισμένο, κατακουρασμένη ἀλλὰ γοητευμένη. Τὸ φόρεμα ρίχτηκε χωρίς μεγάλη προσοχὴ στὴν πολυθρόνα, ὁ φιδόκος πετάχτηκε, ἡ βραδυνὴ προσευ- χὴ ἔγινε πιδ σύντομη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, κι' ἀφοῦ καληνύχτησε μὲ μι- σόκλειστα μάτια τὴν ἀδελφὴ της, ἡ μικρούλα χώθηκε στὸ κρεβάτι της κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως, ὅπως κοι- μούνται τὰ παιδιά, ξαναβλέποντας πάλι στ' ὄνειρό της τὰ ἐπεισόδια τῆς ὠραίας ἐκείνης, βραδυᾶς, τῆς τελευταίας ὠραίας βραδυᾶς τοῦ Ναβάιγ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὁ κεραυνός

Τὸ ἄλλο πρωτὶ στὸ τραπέζι τοῦ τσαγιού, ὅλοι οἱ φιλοξε- νοῦμενοι στὸ πύργου εἶχαν πρὶς- πρὶς μάτια και κουρα- σμένα πρόσωπα και ἡ συνο- μιλία, ποὺ κι' αὐτὴ μόλις σερνόταν, περιοριζόταν στὰ δυὸ αὐτὰ θέματα: «Τί ὠραία ποὺ διασκεδάσαμε χτές» και: «Τί κουρασμένοι ποὺ εἴμαστε σήμερα».

Ὁ Πέτρος Μπρετοννὲ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ κάπως εἶχε βγεῖ νὰ κάνῃ ἓνα γύρο μὲ τὸ πο- δήλατο. Γυρίζοντας μπῆκε στὴν τραπεζαρία ὅπου τοὺς βρῆκε ὅλους μαζεμένους. Ἦταν κατάχλωμος και φαινό- ταν πολὺ ταραγμένος. Ὅστος στὸ βάθος τῶν μαῦρων μα- τιῶν του φαίνονταν σὰν μιὰ λάμψη χαρᾶς—ἡ χαρὰ ποὺ αἰσθάνονται ὅλοι ὅσοι ξέρουν ὅτι εἶναι οἱ πρώτοι ποὺ ἔρ- χονται νὰ ποῦν ἓνα σπουδαῖο νέο, ὅσο τρομερὸ κι' ἂν εἶναι.

— Ἐρετε, φώναξε ἀπὸ τὸ κατώ- φλι, ἔρετε τί ἔμαθα σήμερα τὸ πρωτὶ; Σ' ὅλα τὰ κοιμισμένα πρόσωπα ζωγραφίστηκε ζωηρὴ περιέργεια.

— Ὁ κύριος Ζιρώ, ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐργοστασίου τοῦ Γκὺ...

— Ἐ, τί; Λέγε!

— Βρῆθηκε δολοφονημένος στὸ γραφεῖο του. Τὸν δολοφόνησαν χθὲς τὴ νύχτα.

Μιὰ κραυγὴ φρίκης βγήκε ἀπ' ὅ- λα τὰ στόματα. Ὁ δυστυχισμένος ἐρ- γοστασιάρχης ἔρχονταν πολὺ συχνὰ στὸ Ναβάιγ κι' ἦταν πολὺ καλὸς και πολὺ συμπαθητικὸς ἄνθρωπος. Ἦταν φρικτὸ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι τὸν σκότωσαν τὴν ἴδια ὥρα ποὺ αὐτοῖ

στὸν πύργο χόρευαν και διασκεδά- ζαν. Ἡ Μαρία Ρόζα φαίνονταν ἀκό- μη πιδ ταραγμένη. Συλλογιζόταν μὲ τρόμο ὅτι μπορούσε τὸ ἔγκλημα νὰ εἶχε συμβεῖ και τὴν ὥρα ποὺ βρι- σκόταν ὁ Γκὺ στὸ ἐργοστάσιο.

— Ναί, συνέχισε ὁ Πέτρος, και τὸ πιδ περίεργο εἶναι πὼς δὲν τὸν σκότωσαν γιὰ νὰ τοῦ κλέψουν τὰ χρήματά του. Δὲν λείπει οὔτε μιὰ πεντάρα ἀπὸ τὴν κάσσα. Ἐσπασαν ὅμως τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ γρα- φείου και πήραν... δὲν ξέρω κι' ἐγὼ καλὰ καλὰ τί. Ἐνα ἔγγραφο, μοῦ φαίνεται... μιὰ ἐφεύρεση σχε- τικὴ μὲ τὴν ἀεροπορία.

Ἐξαφνα ὁ Πέτρος σταμάτησε. Ὁ

«— Πάρτε τον, πρόσταξε ὁ ἀνακριτής τοὺς χωροφύλακες...»

Γκὺ εἶχε γίνει χλωμός σὰν νεκρὸς και τὸ πρόσωπο του σοῦρωσε σὰν νὰ ἔνοιωθε ἓνα πολὺ μεγάλο ἐσωτερικὸ πόνο. Καί μονομιᾶς τὰ κοριτσάκια ἄλλαλα εἶδαν τὸν ξάδελφό τους νὰ κρύβῃ τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του και νὰ ξεσπῇ σὲ λυγμούς. Δὲν καταλάβαιναν τὴν ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς τόσο μεγάλῃς λύπης, δὲν γνώριζαν τὴν αἰτία. Μὰ ἡ Μαρία-Ρόζα γνώρι- ξε και ἡ τρυφερὴ και πονετικὴ ψυ- χὴ της ὑπέφερε μπρὸς τὴν ἀπελπι- σία τοῦ Γκὺ, μπροστὰ στὸ γκρέμισμα ὅλων τῶν ὀνείρων του.

Ὅστος σὲ λίγα λεπτά ὁ Γκὺ μπό- ρεσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ του.

— Πρέπει νὰ τρέξω νὰ εἰδοποιή- σω τὸν παπού, εἶπε. Θὰ πάμε μαζί

στὸ ἐργοστάσιο. Νὰ ἰδοῦμε μήπως εἶναι τρόπος νὰ βρεθῇ αὐτὸ τὸ ἔγ- γραφο.

Σὲ μισὴ ὥρα τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸν μαρκήσιο ντὲ Ναβάιγ και μὲ τὸν ἔγ- γονό του ἔφευγε βιαστικὰ γιὰ τὸ ἐρ- γοστάσιο, ἐνῶ στὸν πύργο ἡ κυρία ντὲ Ναβάιγ ἐξηγοῦσε στοὺς ξένους της μὲ λίγα λόγια τὴ σημασία ποὺ εἶχε γιὰ τὸν Γκὺ αὐτὸ τὸ ἔγγραφο ποὺ χάθηκε.

Ἀλοίμονο! Ποῦ εἶχε χαθεῖ ἡ γα- λήνη και ἡ ἡρεμία τῆς λίμνης ὅπου χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἶχαν κάνει τὰ παιδιά ἓνα τόσο ὠραῖο περίπατο; Οἱ δρόμοι ἦταν γεμάτοι κόσμο, πλη- θος δλόκληρο εἶχε πολιορκήσει τίς πόρτες τοῦ ἐργοστασίου ὅπου στεκόταν φρουροὶ χωροφύ- λακες κι' ἐμπόδιζαν νὰ πάῃ κανεὶς πολὺ κοντά. Στὴν κεν- τρικὴ εἴσοδο τοῦ ἐργοστασίου δύο χωροφύλακες σταμάτη- σαν τὸ αὐτοκίνητο.

— Ἀπαγορεύεται, εἶπαν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἔκανε ὁ κύριος ντὲ Ναβάιγ, βγάζον- τας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, γιὰ μένα δὲν ἰσχύει αὐτὴ ἡ ἀπα- γόρευση. Εἶμαι ἓνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους μετόχους τοῦ ἐρ- γοστασίου και ὁ ἔγγονός μου ποὺ εἶναι μαζί μου ἦταν συ- νεργάτης τοῦ καίμενου τοῦ κυρίου Ζιρώ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ χωροφύ- λακα πήρε μιὰ περιεργὴ ἐκ- φραση ποὺ ἀργότερα τὴ θυ- μήθηκε ὁ μαρκήσιος μὰ ποὺ ἐκεῖνη τὴ στιγμή δὲν τὴν πα- ρατήρησε.

— Ἀ, εἰσθε ὁ κύριος ντὲ Ναβάιγ, εἶπε. Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Ἐνας συνάδελφός μου ἦταν κιόλας ἔτοιμος νὰ ἔρθῃ νὰ σᾶς βρῇ, γιὰ τὴν ὁ ἀνα- κριτής ἐδήλωσε πὼς σᾶς χρειάζεται.

Ἡ καρδιά τοῦ Γκὺ σφίχτηκε δταν μπήκαν μέσα στὸ γραφεῖο ἀπ' ὅπου χθὲς τὸ βράδυ εἶχε βγεῖ τόσο εὐχα- ριστημένος και ἡσυχός. Ὁ κύριος Ζιρώ εἶχε φανεῖ τόσο καλὸς μαζί του. Εἶχε συγκινηθεῖ ἀπὸ τὴ νυκτε- ρινὴ ἐπίσκεψιν τοῦ Γκὺ ποὺ ἔδειχνε τὴν ἀφοσίωσή του και τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ ἐργοστάσιο και τὸν εἶχε εὐχαριστήσει μὲ λίγα θερμὰ κι' ἐγ- κάρδια λόγια. Τοῦ εἶχε υποσχεθεῖ πὼς θὰ ἔπαιρνε ὅλα τὰ προφυλακτι- κὰ μέτρα. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ κά- νῃ τίποτε. Ὁ θάνατος, ἓνας θάνατος τόσο ἔξαφνος και τραγικός, ἔκοψε ὅ- λα του τὰ σχέδια.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIANIS

παιδιά που κοιμήθηκαν» (ὁ Γραπτὸς ἔχει πολὺ ταλέντο καὶ τοῦ συνιστῶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ γράφῃ), ἔνα «Ἀνέκδοτο τοῦ Βολταίρου» κι' ἔνα κομμάτι κάποιου Ζ. Γ. Ζ. «Ἰσως κι' ἔνα-δυὸ ἀκόμη πού δὲν θυμᾶμαι οὔτε τοὺς τίτλους τοὺς, οὔτε τοὺς συγγραφεῖς τοὺς. Ἐπίσης ἔχασα κι' ἔνα κομμάτι τῆς *Μικρομέγλης* κι' ἄλλο ἔνα τῆς *Δροσοστάλαχτης*, πού τὰ εἶχα ἀγκρίνει.

Παρακαλοῦνται ὅλοι αὐτοὶ νὰ μοῦ τὰ ἐναποστέλλουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγεύμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1935. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἡρώδης, ἄ. (ΔΙ). Ρέξ, ἄ. (ΜΜ). Μικρὸς Δορδός, ἄ. (ΦΚ). Ναυσικά, κ. (ΕΚ). Χριστιάννα, κ. (ΜΦ). Μαῦρος Πιερότος, ἄ. (ΔΡ). Μαγεμένο Βιολί, κ. (ΕΚ). Μικρὸ Σκυληκάκι, κ. Μενεξές, κ. Χάρου Μπώρ, ἄ. Ἐργατικό Μελισσάκι, ἄ. (Ἐγώ). Κωνσταντίνος ΙΒ'. ἄ. (ΔΜ). Ἀλπινιστής, ἄ. (ΔΠ).

Ἀναγεύσεις Ψευδώνυμων: Φίλημα Σκιας, κ. Ταρζάν, ἄ. Ταξιδιώτης, ἄ. Εἰρηνικός, ἄ. Ντολорές, κ. Πουπέ, κ. Ἀκακία, κ. Κρινάκι, κ. Ἰάσων, ἄ. Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο, κ. Μάγισσα, κ. Ζουζού, κ. Παπαρούνα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἐλένη Β. Παπᾶ* (εὐχαριστῶ πολὺ: Ὁδηγὸ καὶ 3 φυλλάδια ἔστειλα, κι' ἔχω στὴ διάθεσίν σου ὑπόλοιπο δρ. 6,50). *Εἰρηνικὸν* (χαίρω πολὺ, σοῦ ἔστειλα καὶ λυσόχαρτο). *Ναυσικᾶν* (αὐτὸ, καθὼς εἶδες, σοῦ ἀνέκρινα· χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασίν σου· καὶ βέβαια πού δὲν ἀρκεῖ νὰ διαβάζῃ κανεὶς μόνο τὰ ὥρατά μου μυθιστορήματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαβαίνει μέρος καὶ στὴν κίνηση γιὰ νὰ εὐχαριστεῖται ἀκόμα περισσότερο· σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγὸ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά). *Πριγκίπισσαν τῶν Δολαρίων* (ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου γιὰ τὰ 5 ἐρωτηματικά, εἶχε τυπωθεῖ τὸ φυλλάδιο). *Δημόδοκον* (μπορεῖς βέβαια νὰ στέλνῃς καὶ ἀστεῖα· αὐτὸ, καθὼς βλέπεις, ἀνεκρίθη· ἔστειλα 8, τι ἐξήγησες). *Ρέξ* (χαίρω πολὺ πού ἦρθε κι' ἡ δική σου σειρὰ· θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου· γράψε μου). *Πριγκίπια Σερνί* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά· ἡ φωτογραφία, δυστυχῶς, ἀκατάλληλη γι' ἀναπαραγωγή). *Ἡρώδην* (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἀνέκρινα). *Ταξιδιώτην* (τὰ ξανάστειλα καὶ τρίτην φορά). *Μποέμ* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ ναι, στὴ μουσική, «πρελούντιο» λέγεται ἡ εἰσαγωγή ἐνός κομματιοῦ). *Μύρον τῆς Ἀνδρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). *Ταυρομάχον* (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρὰ του καὶ θὰ σοῦ πῶ). *Ἀντώνιον Γ. Παπαθανάσην* (εὐχαριστήθηκα πολὺ πού διάβασα τ' ὥρατό σου γράμμα· φύλλα ἔστειλα). *Βλάσην Πήλιον* (συμμερφώθηκα καὶ περιμένω νέα σου). *Αἰγυπτιακὸν* (λύσεις γραμμένες σὲ ἄλλο χαρτί, κι' ὅχι σὲ λυσόχαρτο, ἀπαράδεκτες). *Τάσον Δούζην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά· ἔστειλα ἐγκαθάριση λ)ομοῦ). *Μανιὸν Βέλτσου* (Ὁδηγόν, λυσόχαρτο καὶ 3 φύλλα ἔστειλα· ψευδώνυμο περιμένω). *Ντενῆν* (θὰ εἶδες βέβαια τὰ δυὸ νέα πού ἀνεκρίθησαν). *Ἰαίδα, Νίκον, Δημήτριον καὶ Νίτσον Οἰκονομοπούλου, Μεγάλην Ἐλλάδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου, θὰ πανητῶσθαι σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 272ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου, δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Ἀπριλίου.

114. Δεξιόγραφος

Βασιλιά τῆς Σπάρτης παίρνω,
Ἐπειτα διαζευκτικό,
Τέλος πλῆθος μέγα φέρνω,
Κι' ἄλλον κάνω σὸ λεπτό.

Ἐσμεράλδα

115. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ἀνάβω ἔνα καλὸ
Κερί γιὰ νὰ διαβάσω...
Μὰ τώρα τὸ πουλῶ:
Τί ζήτησιν! οὐφ, θὰ κάσω!

Ἐρεῖκιν

116. Ἀναγραμματισμὸς-Μεταγραμματισμὸς

Μεταθέτω δυὸ στοιχεῖα
Καὶ τὸ πέμπτο τοῦ τὸ ἀλλάζω,
Κι' ἀπὸ μέταλλο-μαγεῖα:
Μάντη μάγο παρουσιάζω.

Δημήτριος Αὐγερινὸς

117. Αἵνιγμα.

Δυὸ φορεῖς, ἂν κι' ἴδιο μένω,
Μ' ἀπαντᾷς σὸν Δεξικό:
Ἀκρωτήριον σημαίνω
Καὶ πουλῶ ἡμῖν ἀρπαχτικό.

Παπαγαλάκι

118. Κλίμαξ

Ο	—	Σ							
Ο	—	—	Σ						
Ο	—	—	—	Σ					
Ο	—	—	—	—	Σ				
Ο	—	—	—	—	—	Σ			
Ο	—	—	—	—	—	—	Σ		
Ο	—	—	—	—	—	—	—	Σ	

Ἐκ τῶν ἄνω, κατὰ σειράν: αἰσθητήριον, φυτικὸν ὕδρον, πτηνόν, ἐπικὸς ποιητής, λυρικὸς ποιητής, ἀρματωλός, ἀρχαία βοιωτικὴ πόλις, σύνθετον ἐπιθετον ἐπὶ ὁμοιότητος.

Βλάσης Πήλιος

119-121. Λογοπαίγνια

- 1.—Ποῖα εἶναι ἡ στερογγυλοτέρα πόλις τῆς Ἑλλάδος;
- 2.—Ἀπὸ τί καὶ πόσα ἀποτελεῖται ἡ Ἁγία Τριάς;
- 3.—Τί διαφέρει ἡ σελήνη ἀπὸ τὸ σχοινί;

Νοικοκυρεῦλα

122-126. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων δι' ἐνός μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὁδός, ἡθός, ὄρος, ἔχνος, ἄλλος.

Λευκάτας

127. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν δυστυχῇ ὁμηρικὴν βασιλίσσαν:

- 1, Ἄλλη ὁμηρικὴ βασιλίσσα, ὥραία.
- 2, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς.
- 3, Μοῦσα.
- 4, Γεωμετρικὸν σχῆμα.
- 5, Ἑλληνικὴ μεγαλόνησος.

Μιχαὴλ Π. Νούσιος

128. Φωνηεντόλιπον

σν-θν-κ-χρ-ζν
Ἄγγελος Εἰρήνης

129. Γεῖφος

τι	τι	ονε	ονε	
τι	τι	ονε	ονε	ονε
Δεῖ καὶ	ον	το	ονε	χὴν
	τι	ονε	ονε	
	τι	ονε		Φίλημα Σκιας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 48

576. Βοήθεια (βοή, θεία).—577. Κατσαρ-Αἶσα. Ἀσία.—578. Θύμος-θυμός.—579. Μαρία (Μέλπω, ΝίτοΑ, Χρηστίνα, Ἀσπασία, ΚΑτίνα).—580.

ΑΡΚΑΔΙΑ 585. ΣΟΛΕΑ (Ὁλ-Ρ Α Η Υ σο, λαός, ἔλεος, ἄλ-Κ Α Λ Α Μ Ι Σ λός).—582. 586. ΔΙΑ Α Α Η Τ τοῦ Ε: ὁξος, ξηρός. Δ Η Μ Η Τ Η Ρ ἄξιος, ξέω, ξένος.—Ι Ι Η Ι 587. ΖΗΝΟΒΙΑ Α Υ Σ Τ Ρ Ι Α (Ζήνων, ΠΗνειός, ΔΑΝία, ρόδον, ὈκτώΒριος, Ἀθηναί-Ι'ς, Λεωνίδα-ς).—588. Πές μου τὸ φίλο σου γὰ σοῦ πῶ ποῖός εἰσαι.—589. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔλυσεν τὸν γόρδιον δεσμόν (ὠμέγα ς, αλ ξξ, Ἄνδρος, ελ εἰς ετ, ὦν, γορ δύο, ν, δεσ μ' ο, ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΕ'—87]

Πειραιωτάκι, σ' εὐχαριστοῦμε. Εὐαῖσθητη Καρδούλα, ὡς πότε νὰ περιμένουμε; Ζουζού, Χανουμάκι

[ΛΕ'—88]

Φάνη Ἀφαντε, σὲ ξέρουμε. Ἀλληλογραφοῦμε; Γράψε πρώτη. Δ/σίς μας (ΛΕ—65).

Ἀελλώ, Πουπά, Μικρὸ Ἀμναλο

[ΛΕ'—89]

Ἀνταλλάσω Μ. Μυστικά μὲ ὅλους-ες. Γράφατε: Καν. Π. Δουζίνα, Παρθενώνας 7, Παλαιόν Φάληρον.

Χάρου Μπώρ

[ΛΕ'—90]

Γαῖλαρδία, Γαλανὴ Νεράιδα, εὐχαριστῶ, περιμένω δικὰ μου.

Τρελλὴ Κουκλίτσα

[ΛΕ'—91]

Φρήντριχ Σοπέν, ἀφῆες τίς ἀποκαλύψεις, γιατί δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ φθάσῃς σὸ τέλος. Τρελλὴ Κουκλίτσα

[ΛΕ'—92]

Φρήντριχ Σοπέν, ἀλληλογραφοῦμε; Στείλε Μ. Μυστικά.

Τρελλὴ Κουκλίτσα

[ΛΕ'—93]

Ἀγαπητὰ Διαπλαστούλα, πρωτοπαύοντάς στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες καὶ ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε στὴν Δ/σιν: Σπουδαῖον Ἀδελφόν. Βελισσαρίου 33, Κέρκυραν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'

[ΛΕ'—94]

Ναὐτάκι=Μαρία Νικολάου, Ζιζάνιο=Ἀνυπόφορη=Νευρόσπαστο=Ὀδρανία Ψάλτη. Ζιζάνιο, μήπως ἀποκαλύπτει καὶ τώρα ὅλγινον τι ἀφελῶς; Ἄν θέλῃς, στείλε ἔνα τετραδιάκι στὴν Δ/σιν: Καν. Φωτεινὴν Γαῖα, Ἀμαζόνων 102, Καλλιθέαν, διὰ: Πνεῦμα Ἀντιλογίας

[ΛΕ'—95]

Ἀποκαλύψεις: Ντίνος Θώμης=Μ. Νούσιος, Ρέλια=Γεωργίτσα, Μανιατοπούλα=Λουκάκου. Σπέρτο Μονάχο=Μπουρνόζος. Ὁ Σύλλογος προσλαμβάνει καὶ ἕτερον μέλος Μικρὸ Ἀμναλο

Συλλ. Τρελλοπαρέα

[ΛΕ'—96]

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα μὲ ὅλους. Γράφατε: Δημήτριον Κούμ, Λεωφόρος Φαλήρου 34, Πειραιᾶ, διὰ Ἀλπινιστῆν